

[Grethe Philip]

I det radikale venstre er vi enige i, at der er visse forbedringer, der trænger sig endog meget stærkt på, særlig til støtte for pensionister med store boligudgifter. Vi har også fremsat forslag om adgang til indtægtsbestemt pension for ældre mennesker, der er udslidte, men vi regner med, at der ved en sådan tildeling samtidig vil være betydelige besparelser på andre sociale poster, således at nettoudgifterne bliver meget begrænsede.

Men hvordan ser finansministeren egentlig på socialministerens ønske om en hurtig og betydelig nettoudvidelse af forbrugsmulighederne blandt pensionister? Vil ikke en forbrugsudvidelse hos pensionister kræve modsvarende forbrugsindskrænkning inden for andre grupper og dette ganske uafhængigt af, om man rent bogholderimæssigt kan trække på den sociale pensionsfond? Jeg henviser til betragtninger, der for nylig er gjort i to artikler herom af Bent Rold Andersen og af Palle Mikkelsen, bragt som anmeldelse af betænkningen om en pensionsreform og publiceret af amtskommunernes og kommunernes forskningsprojekt. Jeg ville være glad, om vi her i dag kunne få nogle kommentarer, om ikke til artiklerne, som jeg ikke vil forlange at ministeren har læst, men så dog til de betragtninger, som jeg refererer, og som også jeg altså gør mig til talsmand for.

Vi ved, at vi står over for en lang række store problemer. Jeg skal her til sidst kun nævne et enkelt, som hører til de vanskeligste, nemlig spørgsmålet om, hvad der vil ske til april 1979, når ordningen med indbetaling af dyrtidsportioner til ATP holder op. Vi bør hurtigt få klarhed over, hvad der skal ske til den tid, så arbejdsgiverne kan indrette sig derefter i deres økonomiske planlægning.

Med disse ord tilsiger jeg mit partis positive medvirken ved den videre behandling af finanslovsforslaget.

Jens Møller (KrF):

Et finanslovsforslag med et underskud på 33 mia kr. kan jo nok sådan rent umiddelbart give visse kuldegysninger og få én til at sige, at det er dog vist helt uholdbart. Vi skal ikke mange år tilbage i tiden, før selve statsbudgettet var på omkring 33 mia kr., og nu er det altså underskuddet, der er på 33 mia kr. Bedre bliver det ikke, når man ser, på hvilken baggrund dette underskud er opstået,

nemlig på baggrund af, at vi i forvejen har et skattetryk her i Danmark, der vel er noget nær verdensrekord, at vi har en enorm arbejdsløshed, at vi har et vældigt underskud på betalingsbalancen over for udlandet, og at meget tyder på, at inflationen for alvor er ved at gå i gang igen.

Et underskud på finanslovsforslaget er i og for sig ikke noget, der behøver at være opskræmmende i sig selv. Hvis det er af en acceptabel størrelse og varer en rimelig periode, så kan det være forsvarligt, især hvis det opstår, fordi man har brugt midlerne til investeringer i produktive erhvervsforhold, så vi kan sige, at pengene kommer igen senere hen. Men det, der vel nok gør det særlig betænkeligt med dette meget store underskud her, er netop det, at det er så stort, og at det jo nu ikke er det første år, men tredje eller fjerde år i træk, vi har kørt med et sådant underskud. Man kan ikke lade være at tænke over, hvad det vil føre til, hvis det får lov at fortsætte. Der foreligger ikke nogen plan fra regeringens side, der kan sige noget til os om, at dette vil blive effektivt nedbragt meget hurtigt. Alene byrden med renter og afdrag på disse kæmpelån vil gøre det næsten umuligt fremover at få saneret vores økonomi herhjemme.

Årsagerne til, at vi er kørt ud i denne situation med dette vældige underskud, er mange. Det er bl. a. den internationale konjunktur, der har været ugunstig for Danmark i flere år. Men ud over det skyldes det også efter vores opfattelse den fejlagtige politik, som de gamle partier har ført i de såkaldte glade 1960ere – jeg ved ikke, hvor glade de var, men i hvert fald de optimistiske 1960ere og begyndelsen af 1970erne – hvor man ekspanderede hurtigere, end der var mulighed for, hvor man kom ud af denne opgangsperiode med en stor gæld i stedet for at komme ud af den med visse reserver, der kunne have været brugt i nedgangstiderne.

For det tredje tror jeg, man må sige, at det skyldes en politik over for erhvervslivet, der vel ikke direkte kan betegnes som erhvervsfjendtlig, men i hvert fald som misforstået over for erhvervslivet. Man har ganske vist – og det har vi også været med til mange gange – givet tilskud til det ene, det andet og det tredje inden for erhvervslivet for at få arbejde i gang, men det har man først gjort, efter at man gennem skattepolitik og på anden